

Életöröm; a teremtés bizalma.

Móttó: ma nincs olyan kor, amely kíváncsi a keletkezés folyamataira, hiszen a keletkezettet /mint/ a készített fogyasztja. Ezért magam is, vázlataimat elégetem, s a /képi/ keletkezés világát filozófiai spekulációimhoz utalom vissza. Egy másik megismerésbe, egy kedves, - még nedves humuszba.

Ilyen visszautalás /kezdetnélküliség/ a nemek kialakulásának spekulációja is. De ilyen kezdetnélküliség /"készítel"/, a szépség és a logika viszonya. S ha ekként közelítjük, miből is lett készítve, talán sikerül a szépséget a helyére tenni, magadban- magamban, megérteni, és most már megélni, hogy nem más az, mint az eltakart logikus. Mert ami ésszel, /már vagy még/ nem befogható, azt a szépség; azonnal és gyorsan magáévá teszi, a coitus-katarziszban. És felülemelkedik a logika idő-zsarolásán! Tehát: hazudj értelem igaz megismerést!

1. A létezés nem a lét! Tehát a lények nem-valóságukban vannak, / (a tanítás szerint) a „maja” takarja azokat/, ezért a létezés „nem valóság”. Vagyis; a „nem valóság léte” a valóságos lét!

Vajon, a nyambikvarákra gondolt-e filozófusunk, visszabontva és vissza-következtetve a /kialakult/ kultúrát annak minden zsákutcájában megállva, és ott eltűnődve? Ezekhez a vademberekhez, akik /ugyan megőrizték a gént, értékes génbankok,/ de lásd: mezítelenül járnak, s az állatok módján közösülnek. Pedig tanulhattak volna, /a keresztény hittérítőktől, akik már 1600 körül felkeresték őket/, de nem mentette meg őket még Krisztus sem az örök kárhozattól, és semmiféle /Brazil/ oktatáspolitikai; az óta sem tudta a globalista kapitalizmus boldog állapotába terelni őket.

Mert: kezdetben csak úgy csettint egyet a teremtő, és máris készen van minden. A folyamat, /melyet a vallás teremtésnek nevez/ a tudományos evolúcióban, akár kiterjedt is lehet; másrészt a pillanatba zsugorodik. Kérdezd: mivé fejlődik az ember? Emberebb emberré, übermensché, vagy újabb fogalmat találunk a „jók” részre? A rosszak, pedig az örök kárhozatban senyvednek, /esetleg/ valami tartalékalapot képezve? Óh Atyám, meddig terjed fantáziád?

A tudományos evolúció olyan eszme, mellyel sikerült jó időre letakarnia a tudománynak a Genézis /zavaros/ keletkezés elveit! Vagyis, hogy a keletkezés bár lehet pillanatszerű, de a keletkeztetés folyamat, és folyamatos. Ez utóbbi felveti, hogy a pillanat is lehet folyamatos, mely a pillanatok végtelenségében, a legkisebb időt /mint egységet/ végtelen pillanat-sokasággá növeszti. Amint a kvarkok képzete mostanában.

Mennyire más ez, mint a lassú /lineáris-evolúciós/ fejlődés elmélet; az évmilliók utáni vágyakozása a tudományos megismerésnek; mert az ilyen gondolkodások előre vetítik a gondolkodást és felhagynak az évmilliókban való kutakodással. Ami volt, nem lényeges; ami lesz, az a lényeg! A végtelen mennyiséggé növekedett idő-pillanatok telítettsége. Vagyis a végtelen pillanatba zsugorodott idő, mely nem mennyiség és nem is minőség. Ezért értelmét veszti az egyszeri teremtés, de a folyamatos keletkezés éppúgy amint bármely időbe kötött képzet. Mert Allah akkor teremt, amikor csak akar, mondja a Korán. E szerint a kezdet, mint olyan; nem lehet a gondolkodás tárgya, sem a gondolkodás nem lehet következménye. Mivel a végtelenben van, így semmi meghatározottsága sem lehet. Ugyanakkor, mert a gondolkodás termi a katarzist, ez az ember számára az olyan kitüntetett pillanat, mely az értelem számára „rendezi” az időt. A pillanat, melyet teremt: a pillanatban a végtelenséggel teljes.

A pillanatban keletkeztetés a katarzisz! A „jövő” a katarziszban jelenik meg, a végtelen átszikkasztása a jelenbe. Egyébként, ha nem ilyen, akkor csupán holnap! Új érzékszerv tehát a „jövő” érzése. Mely a gondolat keletkezés előtti jellege.

Aztán, ha már mindent előre látsz; /akkor/ megszűnik a holnap, mert az nem egyéb, mint a kíváncsiság! Mi lesz, vagy lesz- e egyáltalán „valami”?

S akkor ismét holnapot kell teremtened. Kivonod majd az „idő zsarolásából”, - s metafizikai létezéssel látod el. Nem tudható, hogy /az/ mi /lesz/, mert nem feszül a múlt –jelen –jövő tengelyén, nem kapcsolható hozzá idő.

S nem lesz rejtelmes sejtelem, csupán valóság, mely mindig visszazökken a jelenbe, olyan jelen ez, mely a múlás felé tart. Az elmúlás felé! Ahol az idő zsarolása megszűnik!

*

Önmagam /megjelenése/, megismerése pedig:

A. Lélekben vagyis másvalakiben, mindez akkor igaz, ha a lélek „a másvalaki bennem”, vagy „én a másvalakiben” való létezését elfogadom. Ugyanakkor megkísérlem a vallásos, első sorban keresztény lélek fogalmát, főként annak tartalmiságát a fenti tételnek alárendelni, vagyis viszonylagossá tudom tenni a másvalaki fogalmát. Egyébként a másvalaki velem szemben oly absztrakt, hogy nem tudom mellém állítani, már pedig kell, hogy a lélek ne „Ő”, hanem „TE” legyen. Vagyis a lélek feltételezi a közvetlen kapcsolatot, hogy minden emberi, /és gyakran nem emberi létezővel/ közvetlen kapcsolatom lehessen. Az absztrakció viszont ezt kizárja, ám ha a fogalmat fenntartja részleges, vagyis nem lehet végtelen és teljes hatókörű. Vagyis a lélek csupán „te” és semmiképpen sem „Ő”.

B. Testben vagyis szexusban, a másakra gyakorolt hatásban. Kétségtelen összekötődés fedezhető fel a férfinak tulajdonított szerelemvágy, mint akarat és eme akaratra, a férfi akaratára vágyódó/azt elfogadó/ nő vágya között. A nő vágyja, hogy vágyják őt! A két nem vágya különböző a vágyban, e /vágybeli különbség/ pedig a magatartásbeli különbségeket épp a vágyott találkozásban elégíti ki? Ma már /a férfi nőre vonatkozó vágya elhalványodásának korában/ gyakran a nő kezdeményez, vagyis vágyja a férfit. Mondható: lassan úgy megyünk el egymás mellett, hogy még nem is szólunk. Eleddig a férfi reagált, mostan a nő /még/ nem mer reagálni.

C. Aktivásban vagyis közösségben. Kitekintők rendje pedig ők: a csillagászok és más furfangosok! Ők azok, akik a „rendet” összetévesztik a rendezettséggel. Pedig a rend is csupán rendezett holnap! És amint minden holnapot holnap követ, minden rendezett rend tovább rendezhető, ugyanakkor minden rendezett felfogható a rendezettség akart-adott állapotának is! Mert az erő mindig azt jelentette, /Te/ tudod rendezni. Az erő csakis a tiéd, egyébként, mint /a/ Logosz általánosan a világlényeg. De akkor már filozófia és furfangos gondolat. Mert csupán a Logosz a rendezett ész?

És „Ő”? Az ész zsákutcája pedig a furfangos helyzetmegoldás; módja lehet: önmagam énképemben, vagy a kozmoszban létezek. Mi más ez, mint a vénülő tudós nárcizmusa. Csak önmagát nyeri, ha következtet, de kivetülve ez /az absztrakció/ már korhadt. Mert akkor minden szorgalom gyümölcse oda kerül a feledésbe; /a silóba/, akiknek sikerült megszavaztatniuk önzésüket, elfogadtatni önszeretetüket, ők a tudósok! Ők sosem vénülnek. Óh sosem vénülő vének, hatalmas tudósok! Valamely igazság megtestesítőinek is tűnhettek, zárjátok be gyorsan a tabernákulum ajtaját!

A tudat területei tehát.

1. Az önmagára vonatkoztatott tudás, a „tudomány”. /a megismerés korai aktusai/.

Mert a fáradt gondolat beleroskadt a betűbe! Valami hangszerű hallatszott, valójában nyikorgott a teher alatt; túlsúlyos vagy mondta a betű-fotel, menj orvoshoz vagy gyógyszerészhez. Szedj fiatalítót; szedett /a gondolat/, és erőre kapott, rendszerezni akart /mielőtt/ elhal!

A „gyors” projektek rendszerei úgy alakulnak, hogy a fogalom az akaratba helyezi tartalmát. Az értelem az indulatban landolt, s ott, mint lustaság telepedett le. Az értelem hatóereje ugyanis igényli az állandó utántöltést, amíg a test képes az erőt a megfelelő táplálkozással 30-40 éven át szinten tartani; addig az értelem, nem lévén megtartó ereje, kívül, mint a kondenzátor.

Túlfűtött rendszerek foglyai, gondolkodásotok „nyomás alá került”! Tiszta forrást szajkóztok, de szomjhalált rettegve a zavarost isszátok!

2. Az elvonatkoztató tudás. Eszenciák és ideák. /tudományos tudattartalmak és istenképzetek/.

Az arcotok, pedig viaszfehér lesz, és elfoglaljátok helyeteket saját panoptikumotokban. Mert még nemesítők vagytok! Nem látjátok, hogy kincs a gaz, és nem a termés! Minden rendszer eléri

terjedésének határait. Azért is lehet mondani, hogy az európai filozófia 2 ezer éve csupán lábjegyzet Platónhoz, mert a filozófia fogalmakban fejezi ki magát, s már a platóni idea is ezt tette. Még olyankor is, ha a fogalmakat körültekintően megvizsgálta és alkalmazta; a nyelv a „külvilágra vonatkoztatott jelzőként” jelent meg. Olyankor, amikor egyebet kívánt, létrehozta azokat a különleges, a beszélt nyelvben alkalmazhatatlan fogalomcsoportokat, melyek mögé az empiriákat elrejtette. Így a vallások ezeket a mögöttes, csupán az adott nyelvhasználatban alkalmazható fogalmak tartalmait, /már kész szimbólumként értve azokat/, emelték vissza a köznyelvbe. Megteremtették az „übermensch” ideáltípusát, a „beavatottakat” és a „szekértöket”. Nem csodálkoznánk azon, ha a klón kialakításában a németiség és mások tenyészetéből származó „eredményeket” felhasználnák. Mai napig ilyen értelmén túli, a görög filozófia gyámkodása alatt nevelkedett fogalom, az *istenség a végtelenség és a teljesség*.

3. A tudat nélküliség tiszta állapota, a szépség!

A szépség nem más, mint az „előre szaladt” logikus. Mert előbbre van, mint értékítéleted, vagyis Ő a szép. A szép az a közvetlenség, mely nem igényli a magyarázatot, ezért nem zárul magyarázatba, nem fullad dumába. A szépség azonnalóság, nem igényli a dumák szakosodásait, neki nem kellene diplomákban megigazult okos tételek. A szépség nem szakosodott, nem a szem általi, nem a fül általi, nem az ízeletés általi; nem a tapintás általi. A szépség elönt és betakar. A szépség eltölt és betömi a vágy lyukait. A szépség megakadályozza a fogalom-keletkezést. A szépség tehát nem akarát, nem akarható, hanem a mindenek előtti lét. A szépség az isten arca.

4. A végtelent teljességgel tölti el! Ezért a szépség a végtelen teljességgel tölt el. Tudat nélküli tudás ez, felvillanás: katarzisz.

Következtetés: Isten csak a lét létezése lehet, Ő maga, ipseitása azonban független a létezés lététől, és a lét létezésétől.

Közszerűen tehát nem létezhet a létezésben, így a vallások isten fogalma hamis. Ugyanakkor léte sem lehet a létezésben, mert ez esetben léte a létezésre szűkülne, vagyis csökkenne, már pedig Ő végtelen. Ezért isten fogalmilag nem megközelíthető, vagyis a gondolkodás számára nem létezik. Tehát mindazok a rendszerek, melyek a fogalmi materializmusban realizálják /istent/, hamis képet adnak róla. E módszernek leghamisabb változata a kereszténység, ahol /istennek/ még fia is van, ő a megváltó Krisztus. És legkimunkáltabb Allah fogalmában, Ő mindenütt van, Ő mindig teremt és megszüntet, Ő szeret és büntet, Ő elfogad és kizár.

*Vagyis Isten nem teremtheti meg/a halandó emberben/ saját halálát. Mert; amikor az ember meghal, akkor Isten is vele halna, azaz időben volna, s isten nem lehet időben, mert végtelen, vagyis idő nélküli. Ezért adja az embernek a katarzist. Mert olyankor kicsit mégis megjelenik, e végtelen kicsi idő-pillanatban, s e megjelenés által meghal benne /az/ a pillanat /melyben megjelent/, majd e meghalásban újraszületik. Vagyis részt teremt az emberbe örök önmagából. A katarzist kapott ember rész-isten, vagy isten-rész. Ha ez utóbbi, akkor istennek van elmúló része, ez pedig nem lehetséges. Ez esetben elfogyna, vagy kénytelen lenne utánpótolni a minden emberrel elmúló, fogyó részeit, hogy mindig teljes legyen. Ilyen a nagy vallások arca, a katarzist kapott vallásalapítók által több ezer éven át megőrződött /isten-rész/ eszencia, mely elfogy. Ezért az isten-eszencia a nagy vallásokban az **emberi gondolkodással** pótlódik. Ezeket reformációknak nevezzük.*

Mivel a teremtett világ nem ad mindenkinek katarzist, ennek híján az isten-rész eszenciából keverődnek a szellemlények. A katarziszban nem részesültek tudat képződményei bennük a szellemlét konfúzus állapotára mutatnak, melyek a katarzisz hiányában nem rendeződhetnek. Ezért is helyes lenne a katarzist kérni, elősegíteni, rákészülni, stb. De semmiképpen nem jó a helyettesítése, vagyis helyette cselekedni; /lásd: vezeklések, szent háborúk, önmegsemmisítések/, könyörögni; /lásd: imádkozásokban, alázatoskodva/ felajánlani, /lásd: életet, állatot vagy embert, gyakran vagyont, birtokosságot, - anyagiságot/.

*

2. Az elvonatkoztató tudás mibenléte, az eszencia és idea ütközése!

„A személyiség elv, amelynek értelmében mindenkit saját /helyi, nemzeti/ joga szerint kell elbírálni. Nem vonatkozott azonban a személyiségi elv a súlyosabb bűncselekmények elkövetőire, ezekben az ügyekben ugyanis mindig a római hatóság / a helytartó/ járt el, és a római jog szerint ítélték.

Így történt ez Jézus Krisztus perében is, akit az evangéliumok tanúsága szerint Pilátus, Iudea római procurator a római jog szerint megállapított bűncselekmény, felségsértés /crimen maiestatis/ címén ítélt a római jog szerinti büntetésre, keresztre feszítésre, /crucifixio/. Jézust helyi népjoga, a zsidó jog szerint istenkáromlás címén a zsidó nagytanács, az un. Szanhedrin ítélt volna megkövezésre, de főbenjáró ügyről lévén szó, a római közjog imperatív szabálya folytán – a személyiségi elv ellenére – az ítéletre a nagytanácsnak nem volt hatásköre, mint ahogy nem volt jelentősége Jézus elítélése során a zsidó jognak sem. A nagytanács eljárása csak annyiban volt releváns, hogy kinyilvánította véleményét, amelyet Pilátus, bár erre nem lett volna köteles, az ítéletkor figyelembe vett”. Római jog egyetemi tankönyv. 707.

A joggal szemben a kereszténység /csupán/ alternatíva! A jog az istenrész, /a szellemi és anyagi világ istentől adott uralma/ a vallás a rész-isten, a megsegítő isten /aktuálisan a Krisztus eszme/ megmentési szándékától függ.

3. Hozott anyagból dolgozunk, - mondta a teológus!

Mindenki enteogén mert: isten benne van! Az embernek része isten? Vagy istennek része az ember?

És mondta tovább a teológus; hét nap a teremtés vállálásában „egy” nap a teremtőben. Vagyis a hét azonos az eggyel. Micsoda arcátlanság! Álom van az államban/ a létező államok álma, a konszenzus ideaképe, az idea tárgyiasítása az alkotmányozásban;- vagy állam /lesz/, az egyetlen emberiség egyetlen ideája; a humanizmus világalma ez az álomban? S az ember ekkor telített istennel vagy csak részben, s mely részben? S mondta: az Ő egyetlen akarata, mely „jóakarát”, az Ő által teremtett egyetlen „jó”- létben; az emberi létezés legjobb állapotában, a paradicsomi létben realizálódik? De „Te” kérdezd: ki szüli ezt az álmod neked? Benned, belőled, érted? Nemde Ő, aki benned érted cselekszik! Nappali /materialista/ tudatodat lepkeszerűvé teszi, s e pillangólétben tündenyelven szól hozzád; éretted neked cselekszem. S te hagyod magadat! Mert, ez az út is; vele vagy nélküle oda vezet, az elmúláshoz, ahol csak Ő van.

Nem isten az „egy”, habozik a teológus, hanem az isten állítása egyként. Ez, pedig azt jelenti, hogy mindenki, aki így állítja /nem biztos, hogy >ugyanazt< /az istent/ állítja!

/Mint én a teológus. Mert a teológus én-képem, nem olyan, mint egyéb mások anyagba süllyedt én képzetete./

Hanem?

Az egységképzetet ugyanis hajlamos felváltani az egy-akarása, mely a *világkirály* látenciája, valójában Te őt akarod,- mondja! Ám amikor Te egyet állítasz, valójában magadat állítod. Mert a fogalmak zárulása az „egyben”; az „egy” akarása hozza létre a szimbólumot, a szimbólum alkalmazása pedig, már oksági sorozatok és fel nem fejtett determinációk rendszerét töri fel: egyszerűsítve és közszerűsítve; a logikust a szépbe forgatja!

Ha *világkirály* lenne; minden, /mindenki/ ugyanőt állítaná. Most azonban több „egy” van, /ezért nem lehet a „világkirály”az/, melyet állítanak. Így tehát a szimbólum rejti a fogalom-gyümölcsöt, /a Te „egy” akarásod terméke e szimbólum/, -mint világkirály-, e szó máris szimbólum, - valami olyanra utal, ahol, amelyben a fogalom továbbérik, esetleg túléri!

Ezért /én/ a „Krisztuskirály” fogalommal dolgozok, mondta a teológus, s papírjaiba meredt tekintete.

Mert nem az egynek adunk előnyt, hanem annak a mögöttes tartalomnak, melyet az egyben képzelünk. Így az „egy” értelme mögött csupán az egyetlen keletkezés, az egyből keletkezés, és

mindezeket keletkeztető feltételezése áll. A metafizika így az ismert által eltakart ismeretlen! Mert mi az ismert; a fizika? Akkor tehát a fizika egyből keletkezés elmélete takarja az „egy keletkezést”? Ha majd a fizikusok megoldják, a „Nagy Bum” elméletét, kiderül, amire minden keletkezés elmélet vár; akkor kiderül; létezhet-e keletkezés? Mindaddig, amíg ilyen elmélettel nem állnak elő a fizikusok, létezik keletkezés. Hiszen az „egy” hitre alapozott vallások lényege, az „EGY”. Vagyis, csak egyből keletkezhetsz a több, s e szerint minden keletkezett annak a keletkeztető egynek a következménye. Így keletkezett az idő, /mint következmény/, így keletkezett a tér, így keletkezett az élet. És mindez teljességgel kitöltötte a végtelent! Ez a logika maga az „egy” szépsége!

S a teológus folytatta: Felfoghatnánk az egyet, ám akkor tudni kell, hogy tőle jobbra és balra a számok végtelen sokasága létezik. Amint mérlegnek is van közepe, ahol a „vanok és nincsek” kiegyenlítődnek. Ám tévedést építettünk e példázatba, hiszen tudott, hogy a mérleg közepe a zéró, /és nem az egy/, vagyis „az olyan egy” mely másként „egy”, már eltolódás „a valami” felé, jelesül a keletkeztetés képessége felé. Mely nemcsak azt mondja, hogy van a „valami”, de az egynek ez esetben végtelen terjedelme is lehet, jelesül minden mást /a keletkezetteket is/ magában foglalja. Akkor, pedig mondható, az „egy” nem egy, és máris kérdezhető; miért van a kettő?

Ezért a zéró lehet csak az egy, ez azonban feltételezi a mi akaratumat mely szerint csupán pozitív értéként vagyok hajlandó gondolkodni; hiszen természeténél fogva a zéró /az elmozdulás által/ a negatív értékek felé is indulhatna!

Ezért is az „egy szimbólum” a Te útkeresztvezetésed, e szimbólum rögeszméidet rejti, merre is a keresztúton? Hiszen az „egy” pozitív és negatív értéként is „egy”. De ez a szimbólum kiürülésed is, vénséges vén tölgyfa alatt ülsz „TE” vénséges vén öregember, téged vár *önmagaságod*; hogy kellő megszólítás után elmondja neked titkaid, ő a realizmusod az „egy”-ben! Hallgass rá!

S mint teológus intelk: a monizmus könyörtelen; azt jelenti, egyetlen igazság létezik, neki van tévedhetetlenségi igazolása! És egyetlen prosperáló gazdaság létezik, hiszen ő kapta meg az engedélyt, hogy minden tekintetben Európa felügyelője legyen. S e németiséghez Hitler is hozzátartozik, /mint kakas a tyúkudvarhoz/, az ő hatásköre volt, hogy az elhajlókat, a csatlakozni sosem akarókat, a tömegeszmény hulladékait megbúbolja, összetakarítsa és kisöpörje Európából. Az „egy” egalitárius eszme, mely a kereszténység Krisztustánításában lényegül át az „egy egyetlen megvalósulásának”, íme így materializálódik: mondta a teológus.

Azaz; az egy nem lehet élmény következménye. Ezért az „egy” megtapasztalása lehetetlen. Akkor miért van, hogy az „egy” nem lehet „nem kettőség”, de nem lehet „egység”, vagyis egybenlét, de nem lehet „együttlét” sem. Az „egy”-nek semmi más jellemzője nem lehet, mint hogy „egy”. Ezért nem lehet mondani, hogy isten „egy”, de azt sem, hogy „egy” isten van. Hiszen az „egy”-nek nem lehet létezése sem, mert akkor ketten vannak, a létezésében megjelenő „egy” mögött a soha meg nem nyilvánult eltakart /másik/ „egy”.

*

Itt még részleteket közlök a teológussal folytatott /folyosói/ beszélgetésemből: van továbbvivő-kérdezem?

Miközben tudom, s feltételezem, hogy a teológus is tudja; a folyosó vezet valahová, vagy végigmegyünk rajta, esetleg /a vége előtt/ kimegyünk belőle. De ez most még nem tudott s a beszélgetés végeztével esetleg megtudjuk.

Igen a realizmusok, /apró szakaszok, kis igazságok/, a forma tartalma; melyek kivezetnek az egyből, lépéskombinációk, el a megfejtés alternatíváktól és el a megfejtőtől; Óh tudósok, pszichológusok az igazit hazudjátok!

Neked- nekem, pedig kell a jólneveltség megszólítása; amikor lépdelsz, mondd milyen kapu is ez? Továbbmennél-bemennél? Az „egy” a kapujanincs átjáró?

Miért is van útkeresztvezetés, és miért válaszadás a választás? Kérdezem, s a válasz: Mert innen a keresztút már borút! Krisztus és Dionüszosz együtt van az „egy”-ben. És a folyosó végén Epikurosz

kocsmájára lelsz, mondta a teológus, és vigyorgott!

Mi tolakodik itt eléd, óh teológus?

A jólneveltség, mely az alázat burkolt formája? Kimondható, mondd ki hát; tanmesékkel van dolgunk! Javaslom neked: légy faragatlan, sarkos és gömbszerű, mert én Földben és a Földből gondolkodom. Amíg teológus vagy ne légy teológus!

Hiszen az „egy” feltételezése elvonás is, amennyiben teológiai értelemben a tökéletest elvonja tőled, s mint megteremtett tökéletlen leszel a bűnben! Nemde akkor a negatív felé lép a zéró?

De azért figyeld: rohanásában a széllel hágott. És figyeld; megtermékenyítette az eget. És megtermékenyítette a termékeny folyóvölgyeket, és figyeld; megtermékenyült a táj, és benne hagyta nyomát! Az lett, amit ő akart.

Igen, de ez a jelenségvilág! Mondta a teológus s előre lépett egyet!

Osztozzatok: „Te” a szárazföld istene, Ő a világmindenség istene. Ezért a gondolkodás az oxigén alapú léttől /szárazföld -Te/ a világmindenség /Ő/ felé a víz elemen át tud csak hatni. A víz rejti az oxigént, /Őt/, a víz lények oxigénben vannak /tehát nincs lelkük/. Nem tudatosul a másik léte! Mert „Te” csupán a szárazföldön vagy!

Az „abszolútum” kemény és racionális „egy”, a vallás megengedő és szeret, mert Ő.

És figyeld: Ő ottmaradt a természetben, a völgyekben, szélmozgásokban, esőkben, a megtermékenyülésre váró és vágyó hiányban, a reményben a holnapban, amikor majd lesz! A filozófus, pedig a legjobb esetben tó, néha tenger, aki a gondolkodást rövid ideig tárolni tudja, valamely mélyedésben, míg ki nem szárítja azt a Nap!

A Logosz realitása kizárja a szubjektumot. Az abszolútumot pedig akarni kell, mert isten már van. Követelni, mert létezik. Miért temeted tehát? Mert megingott a hited/benne/, vagy igaz hited /benne/ sosem volt? Ha eddig nem találtad keresd egyebütt, az is lehet, rejtették előled! Pedig: az **életöröm a teremtés bizalma**.

Kérdezem: az „egy” ezek szerint felfogható olyan egyként, mely eltakarja „egy létével” a teremtés igazi arcát. Vagyis az „egy” a teremtés pozitív bizalma, de hol van, ha az „egy” a zérótól másként indul? Egy másik teremtés kezdődik, vagy létezhet, hogy hol pozitív irányba hol negatív irányba lép a zéró? Mert akkor a „teremtő” sem tudja, mit akar, s nemde ez a vibrálás már a húrok, a bránok elméletét szüli?

Igen, -mondta, mert az „egy” meghatározás, valójában materializmus, ahonnan kiindul a gondolkodás, és ahova visszatér. Mert létezhet egyetlen keletkezés, ám következménye valaminek, amint az ember egyetlen élete következménye szüleinek. Ezért is végtelen ostoba kortörténeti tünet, az idealizmus materializmus harca, amely vita egyetlen esélyes, azaz ostobaság mindkét állítása. Hiszen a „Nagy Bum” elmélet, mely mai napig nem képes megoldani a keletkezés első /tized/ másodpercének problémáját éppannyira ismeretlen talajon áll, mint az Istentételezés, mely nemcsak a teremtett világra de isten létére is állítást tesz. Mindkét állítás ismeretelméletileg zavaros, és hatalmi érdekeket tükröz, „logikája” úgymond nem a szépségben, hanem az erőben, gyakran az erőszakban van; sokkal inkább akarat tehát, mint szemlélet, mondta a teológus, s megremegett! Félek-, mondta-, mert filozófussá lettem.

S folytatta: hamar észrevesszük, hogy ezt a gyenge teremtést, az embert, olyan lények képesek megsemmisíteni, melyek a teremtéshez viszik vissza akaratlanul is. Vagyis ezek a parányi lények oly módon befolyásolják, hogy az ember által nevezett betegség uralkodik az egészségen, /s a teremtés bizalma megszűnik/, s a halál a „porból lettél porrá válsz” állításhoz sorolja vissza „az embert”! Ez a megsemmisítő képesség mindazonáltal felülírja a teremtéselvet, ahol a teremtő a legmagasabb szintű teremtményének, mintegy a mindenek fölötti uralmi pozíciót adta. Nemcsak az emberi teremtmény túldimenzionáltsága, de sérülékenysége valamint e kis lényektől való visszafokozása a kezdetekhez; éppúgy kérdéses. Ugyanakkor a Buddha kategóriái mely szerint

születéstől a halálig tartó szakasz, a természetes életforma értelmét veszíti. Ha ugyanis a halál nem az életút vége, hanem valami megszakítja az életfolyamatot, /például a kis lények hatalma, bacilusok vírusok és egyéb ismeretlen létezők,- a tanítás a szakaszban nem megjeleníthető. Hiszen az embernek e kis lények miatt lett a jellemzője, hogy halandó, valamilyen ok miatt /kell/ meghalnia.

Számos más esetben is, például háborúk, balesetek de leginkább a betegségek esetén is a tanítás értékvesztését azok a külső okok okozzák, melyek miatt, vagy melyek következtében beáll a halál. A Buddha tanítása ezért így nem vonatkozhat az önsorspusztítókra sem. És azokra a társadalmi formációkban sem igaz melyek szorongást gerjesztenek, tünetei az élet értékdevalvációinak, ugyanakkor tömeges halálokok lehetnek. De épp ezért lehet a buddhizmus az életöröm elfogyásának vizsgálatára alkalmas, hiszen a szerzetesi élet sem a mesterségesen képzett vagy gerjesztett örömeiket nem ismeri, de nem ismeri a szorongást sem, mely kimondható, hogy az „A” típusú modell velejárója, és gyakran nem ismeri az úgynevezett fertőző betegségeket sem.

*

Tehát, mondta a filozófussá lett teológus: légy jógi, akkor megtalálsz az életet. Mert mindent elérhetsz, akár megértheted az abszolútum természetét is, ám azt kisajátítani ne akard! Mert aki akarja, az birtokolni vágyja, de „Te” e vágyat legyőzve leszel képes az érteni. Így; ekkor teljességében érted azt, nem szándékodban, nem eszedben, nem külső szervezetektől támogatva, nem diplomádba befalazva.

Most azért nem érted, mert nem bensődből érted, hanem még szimbólumaidat érted; lám könyvszagúak lettek ismereteid, elpocakosodtál; a polgári lét vastag zsiradék megvéd minden bukástól, minden pillantástól és konfliktustól, értelemtől és minden tapintástól. Mert nemcsak tudással kellene élned, de nemtudásoddal is. Jegyezd meg: a hit utántölti az ész-érvek elfogyó premisszáit. Ezért gondold, kifogytak a premisszáid akkor hívó leszel, amint mostanában az értelmiség!

Mert amikor „Te”-ként lelted meg, nem Őt találtad, csupán társat találtál a Földön; unalmodban magadnak magadhoz! És azt hitted istennel társalogsz. **De Isten maga a lét létezése.** A próféták mindig is tudták, hogy miközben az Úr szavát mondják, azt önmaguktól teszik. Ezért sokan nem hittek nekik.

Mert kérdezd a prófétát: mi a végtelen? Válaszolja neked; *a végesben gondolt nemvéges!* A bölcsélet kapuja pedig most nyílik ki számodra; isten a „semmiben” a „valami” szinonimája lesz! A tagadás, akkor /ha állítás/ a „szabad akarat” részéről korlátozás. Ne akard hát a szabad akaratot! A tagadás így a „valami” tagadása. És ekkor a tagadás Őt eredményezi. Mert ha mindent tagadsz, megszűnik a „Te”, s nem marad egyéb, mint Ő.

Ám a filozófia túléli azt, akiből kikerült! Értelmiség; hazudj /tehát/ kultúrát; hazudj hát életet.

Most a hajléktalan odasomfordált, összeszedte a szétdobált csirkecsontokat és lerágta a porcát, ezt szeretem, morogta szakállába, ezt rajtahagyják mindig!

*

Summa: Mert minden fogalomalkotás arra épül, hogy állít valamit. Tehát állít, és állítása „a valamit”, a fogalmak köré építi, másként; a „valamibe” ágyazza. A „valami” a fogalmakba épült mögöttes sejtelen, mely a metafizika táptalaja /humusza/ lesz. Ezt követően a fogalom helyzete határozza meg /a „valami”/ létezését, vagyis mint az állítmány jelzője, /akcidens/, olyan; mint a viszonyt motiváló! Csupán a filozófia képes visszabontani a fogalom eredeti gondolattartalmát, az **élő gondolatot**. Minden egyéb, az írott malasztok is a fogalom fogságában raboskodva az utolsó ítéletre várnak!

4. A szárazföldi létezésben lassan alakultak ki a viszonyok, melyek a behatolás akarását a behatolás akarásának élményétől elválasztani képesek lesznek. E különvált élmény /a vágy

élménye/, a ható akaratba szigetelten, marad a hímnél; a nőnél pedig a hím /reá ható/ akaratának vágyává lesz. Pontosabban ez által lesznek férfivá és nővé. A nő /ekkor már/ a hím akaratát vágyja! Ennek érdekében cselekedeteket is végez, hogy a férfivágyat mindinkább magára vonatkoztassa. A vágy mely a „másik” szexualitását vágyja, a voltaképpeni *életöröm*.*

Ezt gyakran összetévesztik a férfierővel! Ha sokasodik a nőtény, a /fedező hím/ evolúciója következhet be, nőtényesedik!

* Mindez nem jelenti a mostanra szinte természetes testfestést, kozmetikázást, az öltözködés szexuális kihívásait. Hiszen egyes törzseknel, épp az ellenkezőjét ismerjük; a férfi testfestést, kozmetikázást, az öltözködés szexuális jellege a férfierőt hangsúlyozza.

Ez utóbbinak, vagyis a férfierőnek tételezett „hímség” elhalványodása oka lehet Nietzsche számos következtetésének! Amennyiben a görög férfieszmény-ideál korcsosodását, /melyet ő így értelmez/ majd e férfieszmény elhalását /melyet már annak tételez/ összeköti a kereszténység által sugallt, /szerinte nőies/, a megmentést osztó tendenciájával. Olyannyira így gondolja, hogy Európa halála ezért következik majd be, a férfi elnőiesedése, férfi hatóerejének elvesztése miatt. Nietzsche megcsókolt egy lovat, /a csók, mint az életerő még utolsó letéteményese; a csók a szexualitás megnyilvánulása a szexusból/ - milyen fontos eset ez a pszichologizáló farizeusoknak! Bolond, kiáltják máris!

De kérdezd: a hagyományos lélektan egyéb-e mint vágyteljesítő fantázia? Akik már egy lovat is képtelenek megcsókolni? Pedig a száj felszabadulása a csókra, „csókratermettsége” csupán a szárazföldön élőknek adatott meg, mert a vízben élő lények nem „csókolóznak”. A csók azonban /a szárazföldön/ légszomjat okoz, mert eltakarja a száját; a csók érintettséget okoz, a másik „ízének” érzését! A csóknak tehát „íze” van, s nemcsak a másik /nem/ íze ez. Valójában a csók a lélek átadásának legkiforrottabb formája, /lásd a Tibeti halottaskönyv praktikáit, a lélek szájon általi kivételét az elhunytból/. Mondható tehát, a vízben élő lényeknek nincs lelkük, a lélek csak a szárazföldi lényekben alakult.

*

A nőket valójában uterális érzékenységük teszi nővé. Ezért nem biztos, hogy a nő a férfi szexualitását vágyja, talán csupán annak azt a részét, mely által uterális vágya kielégül a megtermékenyüléskor. /A pete önmagává válik!/ Kialakultan a nemek viselkedése a *már meglévő nem* következménye; vagyis amíg kezdetben a nem kialakulásakor a nemek következményei a viselkedésnek, addig kialakultan a viselkedés a nem következményévé vált. Azaz a viselkedés alakítja, majd később kialakultan hordozza a nemet!

Mert a nők magukban hordják az életerőt, s ezért az élet dolgaihoz mindig is jobban értettek, a nők „esze” nem elvonatkoztatott, hanem életerős.

A férfi a társadalom lett. Az, hogy miként szervezkedj, mivel tudod a másikat szolgálatodra ösztönözni, kényszeríteni! Ma természetesnek tartjuk, hogy a nő nőies, a férfi férfias, illetve ezek csökkenő jellege, ami feltűnik. De mihez viszonyítva csökken, vagy növekszik, vagy elhal mindez?

A férfi vad és erőteljes, a nő gyengéd és megadó. Ez az alapképlete a görög ideálnak is. Vagyis az élőlény olyan viselkedéséről van szó, mely a másakra hat. A *szexus maga a hatás!* Amint megadja magát /a másíknak/ fejlődik ki az a szerv, melyet az követelt, majd kíván! Vagy visszafejlődik, /mert/ feleslegesen van. Némely hálnál ez jól megfigyelhető. De visszamaradt az emlősök szokásaiban is, nemcsak a hímek virtusaiban, de a nő násztáncában. Vagy az egyneműek szexuális magatartásában, ahol ismét „a már kialakult” szerv „funkciózavaráról” van szó. Vagyis a „szerv” nem felel meg annak, amit egyébként, normális esetben neki tulajdonítunk! Mindezek mai napig szinte bármely kultúra kellei. De e gondolkodás mégsem állítja, hogy ezek az észrevételek örök érvényűek, e helyzet csupán utal arra, hogy mindez a szárazföldön ilyenné alakult.

Summa: a szárazföld a létezés, minden más /ezen kívül/, pedig a lét. A lét „területei” lehetnek; a vizek világa és az éter, a csillagok /galaxisok/ világa! Mert; mondja / a szárazföldön lakó, ott/

vagyis itt laknak a lelkek!

5. *Válasz sokaknak!*

A válasz kérdésfeltevéssel kezdődik, ismét fel kell tenni a kérdést: mi az oka, hogy az értelmiség feladatának tekinti az alsóbb néprétegek felemelését, vagy amint szereti „humanizmusát megfogalmazni”; felemelkedését? Ez ugyanis nemcsak a kultúra alapkérdése, vagyis mi a kultúra és miért van? De az ilyenkor megfogalmazódó vélemény; a tétova- társadalom struktúráit is adja. Ezek pedig:

1/ Keresztényi szeretet? * /a pozitív irány/

2/ Félelem a proli /proletár/ forradalomtól? /A tétova ide-oda irány/

3/ Gazdasági érdek, hogy fogyasztót, és jó adózót lehessen belőlük /is/ formálni? Kirabolni!

Az a /vezetés által/ rejtett lehetőség, az „ingyencirkusz” melyet a politikai pártok már több ezer éve használnak. /lásd; régebben Néró ingyen gabonaosztásai, vagy mostanában a szocialisták ingyen söre és virslije majáliskor, vagy mostanában a bankok „ingyen” pénzosztása, sőt a bármi más egyéb „ingyen”? Ez azonban visszautal az előző háromra. Ugyanis, bár ez a rejtett lehetőség létezik, mégsem minden politikai pártnak sikerül /az „ingyen” osztogatásával sem/ vezetővé válni.

*

Európának ezen a felén, jellemző volt a hitben való megtorlás, /Krisztus urunk nevében elkövetett mézárítások tömege/, mely a hit valóságos természetével ellenkezik, mert a hatalmat vezeti be okként, mely nem hit!

És jelentsük ki; sosem lesz hit a hatalom.

Bár az erőben lehet hinni, és lehet az erőt vágyani, amint a nő is teszi a férfi erőre vágyva; ám a hatalom elszabadult erő, mely fertőz és megsemmisít! És irtózatos, és szellemellenes és teremtés ellenes, és isten ellenes. Hiszen a hatalom „hite” tudatosan is megtervezett, akár abban a legelső „akcióban” tetten érve, amikor az okos rájön, valakik fizikai erejére támaszkodva legyőz másokat. Az „értelem” ereje tehát már a legelső megosztásban megjelenik, a „tudás hatalma”; aki nem követi a kiválasztottakat - kiválasztót; azt megsemmisítik. Mózes is ezt teszi, hiszen parancsa van a kijelölésre! És a Führer is! Tehát alkalmazkodj és alázkodj!

Azonban a jövőbe vetett hit, valójában a hatalom hite.

Vajon, a mindenkori értelmiség felismerte a felsoroltakat, tevőlegesen részt vett azokban? Így a kiválasztásban és az azt, szinte mindig követő megtorlásban? Vagy, csupán ismerte azokat? Például az Ószövetségben megszámlolta már /valaki/ hányszor vágta le Mózes a hitetlenkedőket? Nem tette; mert elfedte szemléletét az Újszövetséggel!

Vagy, csupán olvasott azokról? Mint regényeket, realizmust és szürrealizmust, pszichológiát és vallástörténetet!

*

Az istennel való találkozás csupán a lét nemléte lehet, a teljes kialvás, melynek szimulálása is abszurd. Ezért emberi termékként; sem a találkozás; sem annak tapasztalata; sem annak konzekvenciája nem lehet hiteles. Ez kimondható: akár papokról akár szentekről akár prófétákról legyen szó: Isten egyszer s mindenkorra elhagyta a megnyilvánulást. Isten többé nem jelenik meg!

A hatalom elve /tehát/ visszaköltözött Istenhez. Isten fokozatosan kiszabadult a papok fogságából, vagyis mindenkinben jelenlévő, hiszen minden teremtménye övé, s Ő többé nem kiadagolt idea a papi hatalom által. Hanem jelenvaló. Éppígy tudás is, mely Ő; mely kezdetben Európáé volt, mostanra mindenkié lett.

Európa tehát mindenét eladta, mellyel az isteni hatalom birtokosságával osztott és szorzott, szellemét és szemléletét; amivel megkülönböztetett, mindazokat amiket feltalált és kifejlesztett.

Talán eme hittérítői-közgazdász agyrémben Európa elveszíti primátusát? Túl sok cicomát aggattál magadra Európa, s azt hitted e cicomák által lettél Te! Pedig a bika hátán szöktél, nemde a bika volt erőd?

Az elosztó rendszerek szükségképpen kikerülik a hatalmat, /mert óvatosan csenik el, a lopott holmit/, hogy ne lássa akié; a keresztény imádság szerint is, minden hatalom /és tulajdon/ Istené. Akkor istentől lopnak! A modern társadalomban a közgazdász osztja el /a hatalmat/ bár isten adta. És istené is! A Föld, annak kincsei, a vizek és lakói, a Kozmosz, a tudás, az erő a sugárzás, a mágnesesség! A modern társadalmat, /mely a konszenzus speciális formája/ a pszichológus-közgazdász szabályozza. A kielégítés jelszava: zabáltatni és biliztetni.

* Ezer év múlva sem tudtok máshoz jutni, mint istenhez, mert, mondja isten; „én már itt vagyok” s a vigyorgó pap /teológus doktor/, szélesre tárta karjait! Isten vár benneteket! Mert isten mindenben és mindenkor előbb van, mint ti, ő már volt, ti, pedig az önámítás által tudtok csak lenni, mondta a teológus doktor és nagyot nyújtózott!

A pszichológus mondja: ki az, akinek absztrakciója elvonatkoztat a valóságtól, én vagyok a pszichológus, aki képes megfejteni a valóság rejtélyét!

A közgazdász mondja: megszámlolom „mind”, aki dologra fogható! A valóság tehát nem egyéb, mint szám, dologra foghatóság, az absztrakciók medrében. A valóság pozitív szám: ami munka, tehát; dolgoztatni kell! Vagyis egyre kevesebb művészt /negatív számot/ akarok látni, és az önmegvalósító idióta /vallásgyakorló és filozófus/ is felesleges, de egyre fontosabb a tőkenövelő „Harpagon”, akiket a hülyeképző tanszékeken oktatunk. Légy irigy, tanítja az új-vallásos közgazda, s máris lelkedet vizslatja, mert „beléd” lát!*

A társadalom mondja; én, mint eszme-szűkület, visszaadom létem a konszenzusnak. Kinövéseim melyek a jómód miatt keletkeztek az irigység hónaljából, a művészetek, és a gondolkodás „felelőtlen” viselkedései /miatt/ keletkeztek. A társadalom, /mely voltam/ tehát az okokat gyűjti, hogy mirigyének bűdös váladékát diagnosztizálja. De „Te” kérdezd: ha a hatalom elve visszaköltözött istenhez, miként lehet még mindig egyeseknél az? S miként osztják el a népeket, Földet és eget? Mert kik ők /akik oszthatnak/?

Petinek mondom: ezt a fajta hatalmat nyírd le, vágd el az igazi testről, mert a test a konszenzus, mely nem-társadalom. A test kívánja az új kapcsolatot, mert ez a mostani nem egyéb, mint az álmodók világa, ez a megfeythetetlen és érthetetlen menekülés a „semmi” elől, ez gerjeszti őket, hogy mondják a valót. De, ilyen való nincs, ezt söpörd ki!

Hogy mégis van? Látod, mert ideszemetelnek; gondolj arra a korra mely a mítoszépítést tételezte, de ott sem a mítoszt mint inkább az építést. Kellemes és hangzatos dolgokat rakott egymás mellé, hogy azokból rendet fabrikáljon, azt mondta /a társadalom/ a mítoszból lett a rend! Ostoba Platonista! Aztán; a rend Renddé nőtte magát a szónoklatokban és /társadalomelméletekben/, ígéreteken! De Te sose feledd; a káoszt épp olyan szépen rendbe lehet rakni, amint a már „kész” Rendbe szedni a rendet, s a két rend között nem lesz különbség!

Mert; elárulom neked a titkot, a káosz is rend! A jelző és a jelzett felcserélése, pedig egyebet sem jelent, mint egyforma lehetőséget biztosítani, holott előzőleg ismertük a szabályokat. Vagyis miként képzeljük, hogy a rend magasabb minőség, mint amely elszenvedti! Hogy belőle is rend legyen?

S most hozd ide az időt! Látod ez a homokóra az értelmiség humusza, a történetiség fátyla, /a puha feledés/. Mondd: bizony akkor benne voltál, ott voltál; és magad voltál! Mert olyan, /az értelmiség olyan/, azt akarta, hogy kiválasztott legyen. És így legyen rend! Őt válasszák, születése után, /sőt már előbb/, őt válasszák az óvodában, ő legyen az első az iskolában. De mindez elmúlt és elmondta; mostanra a múlt fátyola már körüluggi az eseményeket! Olyan ez, akár „Ízisz fátyla”. Igen az értelmiség Ízisz fátylába burkolózzik. De ezért is mondja a Korán, vedd elő; olvasd az olvasmányt: Te „köpönyegedbe burkolózzó”.

Mely osztályban, rétegben, mely nemzet „egy”-ség tudatába /köpönyegedbe burkolózzva/ töltöd napjaidat, mi módon menekülsz a különlét tévedése elől, /mely a Te tévedésed különléte/ vissza az

általános tévedésbe! Mert Te nem „olyan” vagy?

A homokóra három kérdése. A kasztrendszer adta a történelemben annak a véleményét, hogy egyesek soha sem emelkedhetnek feljebb, /más kasztokba/; lévén a kaszt-varna, /mely eredetileg szint jelent/ *eleve elrendelés***, s ők /a kasztok/ azok akik elrendeltek. Ők soha nem lehetnek kiválasztottak, így nem is lehetnek a kiválasztás maradékai sem, akiket kiöntenek a rostálás után, valamely szemétdombra.

* A fogyasztói „szokások” vizsgálata mostanra szakma, sőt; egyetemi diszciplína!

**Az eleve elrendelés már csak azért is figyelemre méltó, mert nemcsak Indiában a kasztok „minősítésében” jelenik meg, de jelentős a szerepe a görög demokráciában is. Sőt gondoljunk jogrendszerünkre, ahol bizonyos határokon belül, de ma is a római jog alapelvei hatnak, vagyis a patricius és a plebejus viszonya képezi a jogelvek „igazság tartalmát”. De gondolhatunk egy hazai vonatkozásra is, mely szerint a nemesek, akik nemességüket, bár a királytól kapták, az mégis istentől való, hiszen a király is istentől származó, felkent, ilyen értelemben Magyarországon a nemesség mai napig meghatározó erő. Az úgynevezett „rendszerátalakítás” erői e kerítés menetén szerveződtek. Ez az elv jelentősen meghatározta és mai napig meghatározza nemcsak Európa de az európai kultúra áradásának aspektusait is.

Mert a kasztok, /varnák/ a világegyetem struktúráját mutatják: nem kérdezheted; az emberek miért feketék fehérek sárgák és barnák. Mert mindezek /a szempontok/ a kiválogatás előtt is léteztek. A kultúra a már meglévőből válogat, szín, erő, észbeliség képességek tekintetében. Ámde ezek is a válogatás előtt meglévő jellegzetességek. Az emberi lét pedig ehhez alkalmazkodik; a levésben, kiválaszt, azaz egymástól elválasztja azokat.

Mennyire más a későbbi korok kiválogatása, ki munkára, ki gondolkodásra, ki sportra, ki szórakoztatásra, ki vezetésre lett kiválogatva. És folytatható a kiválasztások módja és rendszere. A kiválasztás elválasztás a még nem válogatottaktól, akik közül újabb szempontok újabb kiválogatást eredményeznek. Az ember eredeti kiválasztása /az elválasztás/, tehát kasztok előtti papi hatalom.

A hagyomány szólt!! Valamilyen „múltad” – neked is volt, bár kétségtelen nem tudsz róla! Vagy legalábbis úgy, olyan módon nem tudsz róla, amint tudnak azok, akik összegyűjtötték ősapjaik és ősanyjaik szokásait, relikviákat és viselt dolgokat. A haza a hit az emberiség érdekében mondva. Te csak azt tudod, hogy az „elmélet” szerint kellett, hogy legyenek őseid, akiktől származol, mert ha nem tőlük, akkor honnan és kiktől származol? De mert nem tudod, laza és kötetlen vagy múltadat illetően, ezért is szereted ha „Te” közvetlen a teremtőtől vagy, míg ők levezetik magukat az ősöktől, Ádámtól és Évától! Te ezt mély meghajlással érted, elhiszed; nekik van múltjuk, mely a múlt, neked nincs, kövesd hát őket és alázkodj meg előttük!

De nem merül fel benned, amint régmúlt kastélyok lépcsőin botorkálsz, nem őseid hordták a köveket és keverték a maltert ahhoz a műhöz, melyet neked most hagyományynak hazudnak!

S nemde észreveszed újabb értelmiségi torzításodat, mint már sokszor tetted, ím a múlt nem egyéb, mint lepel, mely eltakar valamit, mely nem más, mint hazugságod!

Te, aki írod az írást, olvasod is azt? És amikor olvasol, elhiszed, hogy amit mások írtak az volt? Vagy, csak akik írták úgy volt! Te értelmiségi tedd félre tollad és végy egy pohár bort. Üritsd a feledékenységre, arra az istenre mely téged is eltakar, milyen jó takaró ez az álom, ez a bús feledés, s majd az ébredés, hogy ismét összeszedd szétdobált kincseidet. Mert feleszmélsz. A paradicsomban voltál.

Az urbánus paraszt mondta: Korán rájöttem régi dolgok között kutakodva, hogy a választás-kiválasztás szükséges. Mely szükség- „kényszer” az elfogadás-nem elfogadás lehetőségéhez vezetett. Életemnek ez a szakasza ezzel volt telve, tanárkoromon is átívelt. Beszennyezte a lomok között kutatás személyes létemet, kapcsolataimat, legintimebb világomat. E sötét korszakról a „Fekete Nap” c képem vall, a paraszt városa. A „választás-szükség” menekülés; a Föld és az építkezés felé terelt, miközben folyamatosan festettem, hajnalban téglát hordtam, délelőtt tanítottam, délután falaztam és éjszaka festettem. Másnap téglahordással kezdtem. Így telt majdnem tíz év.

Az igazi paraszt mondta: A szépséget el kell vonni a nőtől, hiszen a nő mindaddig azért volt szép,

mert a vágy tiltott tárgya volt, s nem „a szép” volt önmagában. Ha ő lett volna *a szép* logikus is lett volna. A tiltás azonban a szabadságba zárta a szépet; Petőfi is a szerelmet, mint tiltott vagy letiltott tartalmat kötötte a szabadsághoz, így a szabadság szerelemként a szépségbe fulladt vágy! Már pedig szép a természet lehet csupán, melynek része vagyok, mert a földben vagyok; mondható akkor a Föld vagyok; tehát szép vagyok.

Az urbánus paraszt mondta: lopd el a szépet, s én behozom a városba; s mint múltamat figyelem, emlékezetem és memóriám szerkezete lesz. Visszahozható, s mint tényező nosztalgiám alapja, eszencia lesz, melyből rendszert teremtek, mely majd *rendet* szül az esztétikában. S melyet adok neked, s mely majd egykor felragyogtatja *új* fogalmát a szabadságot, s akkor semmi egyebet nem kell tenned, mint visszatérni a természethez! Ez jelszód lesz, és ismét felszántod betonodat, házad tetejét fákkal ülteted tele, kertedet gondozod, s megnyugszol ez által. De te, hatalmasra dagadt írásaidban az édenről szónokolsz, pedig az édenben kint éltél s az állatokkal háltál? Megcsalod az emlékedet, s a múlttal szeretkezel?

Az igazi paraszt mondta: Te megtanultál szépen írni, bár ez a szép nem egyéb, mint logikus, mely nekem természetes. Megtanultál viselkedni, s a közösségalkotás törvényeiről fecsegni, ezt leírtad és immár tiszteled saját írásodat, melyre mint alkotmány-alkotásra fel is esküszöl. Magadra esküszöl tehát, nem rám!

Nekem ez is természetes, amint az állatok is, mi emberek is sokasodunk, bár én erre /a sokasodásra/ nem esküdtem fel. Itt jut hely mindenkinek, míg te ott szűken vagy, talán ezért esküdzöl. Itt a tér végtelen, neked ott az geometria, amivel elzársz és kizársz, ezért van a törvénykönyved? Nekem gyaloglás a természet, neked viszonyítás, mely logikádat működteti. Valami furcsa módon mindez mégis azt sugallja, nekem sok van, el kell vened tehát tőlem, hogy neked adható legyen. S akkor hol lesz az a kert, mely nekem is a paradicsom?

Az urbánus paraszt mondja: vektoraim nagysága logikám eredője. Logikám alapja pedig a Logosz, mely a kozmosz univerzális tapasztalata. Te pallérozatlan elméjű, beléd nem hatolt még be az Univerzum lüktetése, agyadat nem hasította el valamely röpülő kvark, a jobb és bal mindegy neked, csupán a gyarapodás egyetlen szemléleted. Vedd hát át, e tanítás módját, melyet én fejlesztettem ki nappali álmaimban; megszabadulva a városi zajtól, ködtől és minden lélegzetet fojtó mérges gáztól, melyek elől szobámba menekülök, becsukom ablakom és cigarettám füstjébe burkolódzok. E kellemes bódulat kitágítja pupillámat és látom a jövőt. De Te nem vagy benne, csupán a szaporulat!

A paraszt mondja: ha nem találsz meg, miként beszélsz most velem, miként vagyok, ha nem vagyok? Vagy, csupán termelési rendszereid következménye miatt vagyok? Vajon olyan-e létem benned, mely csak szükségből van, és a szükségben van, pedig; amíg eszel azt eszed amit én adok. Ha /majd/ a rendszereid hozományát eszed addig lesznek azok, míg rendszeredet el nem önti a gaz, te káoszhoz hívsz és konfüzusnak, pedig itt még lehet kapálni. Te mikor gyomoztál utoljára?

Az urbánus paraszt mondja: te is az én rendemben vagy, s már nem, mint földműves, de adózó állampolgár, igámban vagy veled én számolok; én mondom meg ki vagy és miért vagy, ne keresd hát magad. Azok csalóka képzetek, melyeket, kiskertedet motozva kitalálsz magadnak, zöld a fejed és fokhagymaszagod már a múlté. Már nem tudsz nyomoroddal zsarolni, íme azt adom neked, amit máshonnan vettem el, a lehetőséget! Én elosztom azt is, amit nem te termeltél, hanem mások valahol, mert én kereskedő vagyok, ne kutasd hát kik ők, és mikor voltak. Te ne lázadj ellenem, nem én vagyok ellenedre, hanem te vagy magad ellen, mert nem tudsz önmagaddal kereskedni. Azért akarsz hát dolgozni, azért hiszed, hogy a munka jó, azért hiszed, hogy az a te életed. Én megmutatom neked az egyebet, a „valamit”!

Mert a munkásosztály nem tanult meg úrnak lenni. Mert a munkás csupán lusta lett és tohonya. Az úr ugyanis /attól úr/, hogy kitalál egy eszmét, a magasztosságot; azt mozgatja, s valójában a már kitalált eszme ideája mozgat. Azt, hogy most vallásnak, tudománynak, vagy tudományvallásnak-tudományos szocializmusnak hívjuk, szinte mindegy. Ilyen eszme legkorábban, a vallásokban ölt

formát, ez a legfelső vezető-irányító eszméje, a voltaképpeni idea. Akkorra az már zárja a ható akaratot, s létrehozza a „hatalomra törő akaratot”, a hatalom bilincsébe zárt cselekedtetést, mely a tevékenység foglyul ejtése. S ekkorra már munkának nevezett a fogoly, az akarát nem más, mint működtetés. Érted tehát; te magad akarsz dolgozni, én csupán engedem, hogy tedd azt! Akarátod szabad lesz!

Arisztotelész filozófus és Mohamed próféta intelmei a teológushoz és a pszichológushoz.

Lehet, hogy a metafizika az ismert által eltakart ismeretlen?

Nem létezhet olyan elv, mely az ember bűnösségére épül. Nem létezhet, mely az ember létét matériába zuhanásként, s ezt azt istenítéletnek állítja. Nem létezhet boldogtalanságot tanító Rend!

Az emberek tömege a pszichikusban keresi Istent, miközben ő nem ott van. Isten nem választ ki, hanem teremt. Az ember azonban a kiválasztással felülbírálja a teremtést.

Mert minden bekövetkezik, melyet önmagadtól elbűvölten, a nemtudás sötétségébe burkolódzva nem akarsz megérteni, pedig: hasznodra válna. Ezért ne te válogass! Ne dönts el ki a kiválasztott, és ki az, aki válogat! Az élet maga előtt tolja az életet! Allah mindent kiválogatott.

Az egyiket nevezzük Hegelnek, ő az összegző. Mert az összegzést összeadással nyeri, ennek /elismert/ módja a dialektika. Másikat nevezzük kivonónak ő /lesz talán?/ Nietzsche, módszere valójában elvon. Ő azért más, mert valami éterit, esszenciálist, tökéletest, állandót gondolt, /a „zéró” nem pozitív oldalán/, melyhez képest már minden halandó, minden romlás; ezért és emiatt kell érteni. Ő /ezért/ nem alkalmazza a kategóriák elvét, újabb szubsztanciát kíván, ez lesz majd az übermensch.

A metafizikai megvalósulások nem a valóságban vannak, hanem a reményben! Ezért lesz „minden ma” remény! És így tudta összegyűjteni azt az ostoba, „mert Te nem írtad le”. Ha leírtad volna, Te mondanád és nem a pszichológus! /Nietzsche kettőssége, egyrészt pszichológus másrészt önmagát kívülről szemlélve filozófus!/
Ha nem írtad le, eladod lelkedet, de azt már nem az ördögnek adod, hanem a pszichológusnak, aki osztályoz, szortíroz, és mindezek után rendszerez! Ne hagyj hát magad, maradj meg rendezetlennek! Mert hozzászoksz; minő finom csemege, úgy vélekedsz már, mint „a pszichológus”.

A gondolkodás a fogalom fogságában, a fogalom a firkász hatalom börtönében az utolsó ítéletre vár.

*

A teológus: Mondom nektek; mentesüljete a „pszichológus-gyűlölködéstől!” Nincs más, mint menekülni előlük. Pszichológus, ha te vagy; / rabtartómmá akarsz lenni/. Mert te tudod a tudatomat, mondd: te vagy a legnagyobb tudásbirtokos? Aki szolgálóddá teszel?

A pszichológus:

Mert nemcsak a 3/3-as elvtársak írták le, mit spekulál a nép, de az orvosok is, azt hogy mit spekulálhat. A szocializmusban az SZTK volt a kollektív gyónás, mindenki elmondta mert elmondhatta legbelsőbb gondolatait. S összegyűlt, nem vallatásokban, de diagnózisokban a népvélemény, a depresszió. Vajon egy pozitív tartalmat sugárzó, magát emberszerű társadalomként megjelentető rendszer miért hozta létre a depressziót. Mert a párt megtudhatta /volna/ mit akarhatnak az emberek, igazán! Ám az orvosokat is a diagnózis érdekelte, az elvtársakat, pedig a jelentés! De mi okozta mindazt mely nem volt kérdés? A létállapot. Amint ma sem az! *A közöny az, ha a létállapot depresszióba fulladt!*

Az értelmiség mérték nélküli közönye az energiával szemben, mely kiszabadíthatná? mi számít energiának? Minden, ami az életet fenntartja, ám nemcsak gazdasági, de a gazdaságot technikai vonatkozásában is érve. Technikai, pedig az, mely valamely rendszerben való cselekvést igényel. Minden egyéb nem technikai, amint nem lehet az a „gyermekvállalási kedv” sem! Mert a

családmodell „már” szexus.*

Mert elfeleded, hogy a szakma önmozgása tette azzá. A huszadik század második felében nemcsak a nők tömeges munkába állása, de a szakmák önmozgása is okozta, hogy egyre inkább nőt kívánt. S ez nemcsak az adminisztráció beteges eluralkodása, de a már kikutatott területeken való elhelyezkedéseket is jelenti. Ahol a nő szorgalmával jeleskedett. A nemek „értelme” csak akkor jelenik meg, amikor már nem nemek. Vagyis vénségükben. A politika, pedig kiválthatóvá tett, egy hazai alapanyagból készült „öröm gyógyszer”, úgy nevezik, hogy népességsökkenés!

Amíg nagyszüleink közösülései a foganásra épültek, és együttlétük a kis jövevény várását jelentette addig mostanra a szexualitás olyan érzékiség mely a szabadgondolkodók-liberálisok zászlaján lengve, a szexet érzékiségnek bemutatva elvonja a teremtéstől. Melyik isten ereje ez? Tedd fel a kérdést! Mert a társadalmisodó isten elosztja a nemeket, kettősséget tételez, férfit és nőt tételez. Ám a tudás sem hozza a szexushoz a nemeket, csupán a tudományt adja, mely megkülönböztet, és létrehozza a paradicsomi értékek lassú devalválását. Ám a szexus a teremtést, mely sokasodás, elválás és önállósodás, az individualizáció kezdete, a „most”-ba fagyassza, ez a „most” azonban, csupán érzéki most!

*Ha a társadalom eszméje sok embert kíván, azt csak a nő tudja teljesíteni. Így jelent meg a nő a XX. század előestéjén, az ideában mint termelőeszköz, s a folyamat tonizálása nem is egyéb, mint szexualitás. Annak nemcsak brutális /pornográf/ jellegében, de az amerikai filmekben gyakran látható közösülés jelenetek, melyek nemcsak a téma mostani szabadságát, de az előbb említett szempontot is jelentik. Ha sokat közösülsz, hátha szaporodsz is. Épp ezzel érték el a fordítottját, a minél többszöri közösülés az élvezet felé tolta el a nemi aktust, miközben a kifejlesztett fogamzásgátló-óvszer ipar gátlója lett annak, mely létrehozta, vagyis a természet szerű fogantatásnak.

Elképesztő mennyiségű „ezoterikus” irodalmat, véleményt-tudattartalmat szült az a megállapodás/megállás/, hogy Mária az Atyától szült, Jézus apja maga az istenség. Nemcsak ez utóbbi bizonyítása, mert ez még egyszerű, a tanítás szerint ugyanis mindenkinek „nemzőatyja Ó”, így mindenkiben benne van, Ó, mint „Atya”. De Mária fogadásának „magyarázata” a pásztor nép tapasztalatával ellentétes. Ott ugyanis a fedező mén, kos a természetes kiválasztódás eredménye. A „jó” fedező ma is a genetika „értéke és értelme” tudva persze, hogy a szaporulat jórészt tőle függ.

Az anyaság princípiuma később kerül a kereszténységbe, akkor, amikor a keresztes háborúkban megfogyatkozott férfierő utánpótlása szükségessé vált. E tekintetben a keresztényi gondolkodás megelőlegezi azt a szemléletet, mellyel majd a hitleri Németországban s az óta számos európai országban is találkozunk, mely szerint a nő /Mária/ valójában termelőeszköz. Azaz valamely eszme, /férfiidea/ megvalósulásának egyik feltétele. Felmerül a kérdés, miért lett ez így?

Így lehet, hogy Buddha tanítása is „hiányos”, hiszen a nagy tanító „tűzbeszédében” nem említi a szexust, mint érzéket.

*

A konszenzus bezárja a fogalmakat önnön kifejezhetőségükbe, így a gondolat a konszenzuson kívülre kerül. Ezért van a szabad gondolat, mely azt jelenti; a fogalom jelentéstartománya elszabadul kötelekeitől s bárki számára saját értelmet nyer. Ez nem azonos a bábéli nyelvzavarral, melyet a régi papság használ zavarkeltéséhez, sokkal inkább azt az „új papi kasztot” készíti elő, mely nem a fogalom, hanem valami egyéb szerint „értelmezi” azt. Ilyen az egységtudat, a kaszt-tudat, a magasabb minőségek tudata, az übermensch tudat, a párt-tudata stb. A magasabb minőségek tudata az a mindenkori fátyol, melyet az úgynevezett „beavatottak” értenek csak, valójában képzelt egységtudat. A magasabb minőségeket általában tárgyi rituálék adják, amint most a feléledő druidizmus, vagy sámánság. Kétségtelen a regnáló vallások felelősek hiszen a Föld-anyával szembeni „felelősség” miattuk is halványul, ezért a világegyetem egységének élményét az említettek jobban kifejezik, mint a kereszténység, mely /még mindig/ a megváltásról beszél. Az übermensch tudat kialakulását jelentősen befolyásolják azok az államhatalmi szervezetek, melyek az uralom megőrzéséért felelősek.